

[Evald Christensen.]

henlede det høje tings opmærksomhed på. Der er endnu ikke så få, som helst vil være fri for at gå til de offentlige kasser for at kunne få til dagens brød på deres gamle dage. Jeg ville gerne have, at vi skulle tænke over — ja, jeg kan sige: vi vil sætte en meget tyk streg under —, om vi kunne nå frem til, at sådanne mennesker, som måske, når de har været flittige og nøjsomme, har kunnet lægge et sådant beløb op, at de f. eks. havde 3 500 kr. om året at leve af — det allernødvendigste for at leve nogenlunde ordentligt —, kunne blive fri for skat. Med andre ord, at et beløb op til 3 500 kr. om året blev skattefrit, således at de pågældende bedre kunne klare sig selv, hvad de gerne vil, og således at de blev fri for at gå til de offentlige kasser, hvorfra de helst ikke vil hente deres udkomme. Det skulle heller ikke være nødvendigt, når de selv har sammensparet de penge, de kan leve af.

Det er i hovedsagen, hvad jeg gerne vil nævne. Jeg vil slutte med at sige, at vi stemmer for lovforslaget om løntillægget, således som det er fremsat, men jeg vil gerne have husket, at der er adskilligt at tale om bagefter.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere for, som jeg forstod det, tilslutningen til det foreliggende lovforslag.

Der er fremsat en række bemærkninger, som alle uden undtagelse har samlet sig om een ting: at gøre omkostningerne ved dette forlig endnu større, end de er i forvejen. Rigsdagen fornægter sig ikke, hverken ved denne eller ved andre lejligheder. Man snakker om besparelser og angriber finansministerens ødselhed og letsindighed ved alle lejligheder, men når tingene skal behandles herinde, har hver enkelt fløj og gruppe sit yderligere krav at fremsætte. Det er der vel ikke noget at sige til, sådan er nu engang fremgangsmåden, og jeg skal ikke agere forbavset eller overrasket. Jeg synes blot, der er grund til at advare de direkte implicerede mod at lægge for meget i talemåden.

Må jeg have lov til at sige indledningsvis, at stillingen ved den forhandling, som for nylig blev ført mellem mig og tjenestemændene, var den, at jeg for første gang stod overfor, at tjenestemændene ikke kom som en gruppe med deres ønsker. Jeg havde en henvendelse fra centralorganisation 1, de såkaldte sølvsnore, der samlede sig om det, som var en naturlighed: en regulering i overensstemmelse med udviklingen på det private lønningsområde, en forbedring, som

var i overensstemmelse med lønningslovens bestemmelser. Jeg havde derudover en henvendelse fra de 3 andre centralorganisationer: guldsnorene, samrådet og lærerne, som ønskede en principiel ændring — og jeg tør nok sige en ret vidtgående ændring finansielt set — gennemført ved denne lejlighed.

De forhandlinger, som jeg havde at føre, var ikke blot vanskelige, fordi forskellen mellem de to grupper var så stor, som tilfældet nu engang var, og fordi de finansielle krav, der dermed rejstes i forhold til staten, måtte gøre hver eneste af os betænkelig, men også vanskelige, fordi det var øjensynligt — de, der har fulgt tjenestemandsoverenskomsternes blade i den periode, der er gået, siden vi sidst i det høje ting drøftede lønnings-sager, vil indrømme mig det —, at tjenestemandsoverenskomsternes, eller i hvert fald adskillige af deres medlemmer og måske også af deres redaktører, havde fået den opfattelse, at man skulle bare lade være med at slutte en aftale med finansministeren ved de forhandlinger, der fandt sted, for der sad både en Karl Olsen og andre heroer her i det høje ting, og de skulle nok klare tingene og sørge for, at tjenestemændene fik ordnet deres sager på en ganske anderledes måde end ud fra den sædvanlige fedtethed, som en finansminister lagde for dagen.

Jeg siger ikke, at organisationerne indtog dette standpunkt, men jeg siger, at den forhandling, som sidst førtes her i det høje ting, har ført til en form for debat i tjenestemandsoverenskomsternes blade, der lod forstå, at dette var i virkeligheden adskillige medlemmers ønske overfor deres ledelser.

Jeg vil gerne have lov til at fremhæve dette her, ikke for at beklage mig — ikke på nogen måde —, men af 2 grunde, dels for med disse vanskeligheder at begrunde, at jeg kommer og beder det høje ting om at tilslutte sig et forslag, der omfatter et beløb på 50 mill. kr., dels for også fra min side at begrunde en tak til tjenestemandsoverenskomsternes forhandlere, fordi de endte i en tilslutning til det forlig, som nu er forelagt for rigsdagen.

Det må for tjenestemandsoverenskomsternes forhandlingsledere være væsentligt, at de fremefter kan forhandle med det formål at nå et resultat, og det må for det høje ting være afgørende, at en finansminister fremtidig også kan forhandle med det formål at nå en overenskomst med tjenestemændene. Det vil være en ganske overordentlig usikker, en ganske overordentlig risikabel situation, hvis den skabes fremefter, at det er folketetinget selv, der direkte skal forhandle